

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. V. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2017, č. j. MV-158827-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2018, č. j. 30 A 107/2017 – 66, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 A 107/2017 – 66, **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě patnácti (15) dnů od doručení tohoto usnesení České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 22. 5. 2017, č. j. MV-158827-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2016, č. j. OAM-5925-16/DP-2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce přes výzvu ministerstva nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Rozsudkem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 A 107/2017 – 66 (dále též „napadený rozsudek“), krajský soud žalobu zamítl.

II. Návrh na odkladný účinek a vyjádření žalované

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Uvádí, že nepřiznání odkladného účinku by mělo katastrofický dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť by musel opustit území České republiky, jinak by se zde nacházel nelegálně. Stěžovatel v České republice žije již tři roky, má zde zázemí a přátele a provozuje podnikatelskou činnost. Odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, podle něhož by v případě nepřiznání odkladného účinku bylo zasaženo do práva stěžovatele bezprostředně se účastnit řízení a být v kontaktu se svým zástupcem.

[5] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že tento mimořádný institut nelze aplikovat paušálně na všechny cizince, kteří jsou nuceni opustit území České republiky. Dle žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pobývají manželka, děti i rodiče stěžovatele ve Vietnamu. Tvrzení o podnikání stěžovatele se jeví jako nepodložené, neboť jeho živnostenské oprávnění zaniklo již ke dni 31. 8. 2017, jak je zřejmé z veřejné části živnostenského rejstříku. Práva žalobce v řízení o kasační stížnosti jsou náležitě chráněna, neboť je zastoupen advokátem. Jeho právo účastnit se řízení je nadto možné zajistit též prostřednictvím krátkodobého víza.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[7] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

[8] Stěžovatel z judikatury Nejvyššího správního soudu v zásadě dovozuje, že odkladný účinek by měl být přiznán kasační stížnosti každého cizince, který se domáhá zrušení rozhodnutí, s nímž je nějak spojeno nucené ukončení jeho pobytu na území České republiky. Tak tomu ovšem není. V žádosti o přiznání odkladného účinku je nutné vylicit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují; nelze pouze obecně argumentovat právem na spravedlivý proces (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32). Tak tomu bylo i v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, kde bylo cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu za situace, kdy měl na území České republiky vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí, přičemž povolení k pobytu těhotné družky cizince bylo odvozeno od pobytového oprávnění jeho samého. Obecně platí, že samotné právo stěžovatele účastnit se osobně

pokračování

řízení o kasační stížnosti či být v kontaktu se svým zástupcem pro přiznání odkladného účinku nepostačuje.

[9] Dále je třeba připomenout, že skutečnosti nasvědčující vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, tedy závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má navrhovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu.

[10] Stěžovatel tvrdí, že v případě nutnosti opustit území České republiky by byl zasažen jeho rodinný i soukromý život, neboť na zdejším území žije již 3 roky, má zde přátele a podniká.

[11] Ze správního spisu však vyplývá, že stěžovatel neovládá český jazyk a celá jeho rodina (manželka, děti i rodiče) pobývají ve Vietnamu. Samotný pobyt v tvrzené délce 3 let a přátelské vztahy na území České republiky nepředstavují natolik zásadní zásah do soukromého života stěžovatele, který by mohl odůvodnit prolomení právní moci napadeného rozhodnutí.

[12] K tvrzení o podnikatelské činnosti neuvedl stěžovatel žádné bližší podrobnosti. Neuvedl zejména, v čem tato činnost spočívá a jak by byla výkonem napadeného rozhodnutí ohrožena. Z takto obecného tvrzení taktéž nelze nijak dovodit újmu dosahující intenzity, která by odůvodnila přiznání odkladného účinku.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku **ve výši 1 000 Kč**. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32]. NSS proto výrokem II. vyzval stěžovatele ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu